

INFORMATOR
NSZZ

Solidarność

PRZESZŁOŚĆ -PRZYSZŁOŚĆ

W INSTYTUCIE UPRAWY NAWOŻENIA I GLEBOZNAWSTWA

PULAWY

1 lutego 1990

NR

4 /32/

45 ZASAD ZNIEWOLENIA

Poniższy tekst jest przedrukiem z biuletynu Koła NSZZ "Solidarność" Instytutu Biologii Doświadczalnej im. M. Nenckiego PAN - "SKOSEM" nr 4 /sierpień - październik 1989/:

Uzyskaliśmy z kraju tekst niezwykle. Jest to tłumaczenie z języka rosyjskiego instrukcji, znalezionej w kancelarii Bolesława Bieruta, pierwszego powojennego prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. Z tekstu jednak jasno wynika, że jest to instrukcja przeznaczona dla placówki KGB w ambasadzie sowieckiej w Warszawie, która jakimś drogami dotarła do polskich władz komunistycznych. Być może zresztą drogi te nie były zbyt kręte, przecież Bierut to przedwojenny agent NKWD. Nie to zresztą jest najważniejsze. Najważniejsza jest treść tej instrukcji pochodzącej z 1947 roku. Lektura 45 punktów nakazujących totalne podporządkowanie kraju interesom ościennego mocarstwa, zniesienie gospodarki, samodzielności społeczeństwa i wszelkiej inicjatywy jednostek, budzi grozę. Tak jak grozę budzą dziś u wielu obserwatorów Polski skutki komunistycznych rządów po 45 latach. Publikowany przez nas tekst ukazuje ważną przyczynę tego stanu rzeczy.

Ścisłe tajne
K.4A/OC 113

Moskwa, 2.VI 1947r.

INSTRUKCJA NK/003/47

/odpis dokumentu pochodzącego
z kancelarii Bolesława Bieruta/

1. W gmachu ambasady nie należy przyjmować żadnych informatorów terenowych rekrutujących się z krajowców. Spotkanie z tymi ludźmi organizują nasze służby specjalne w miejscach publicznych. Informacje przyjmuje ambasada za pośrednictwem naszych służb specjalnych.

2. Należy szczególnie zadbać o to, aby nie było żadnych kontaktów pomiędzy naszym wojskiem a ludnością cywilną kraju. Niedopuszczalne jest składanie wizyt w domach krajowców przez naszą kadrę oficerską, ani nawiązywanie kontaktów przez naszych żołnierzy szeregowych z miejscowymi kobietami, ludnością lub żołnierzami krajowców.

3. Przyspieszyć likwidację krajowców związanych z KPP, PPS, Walterowców, KZMP, AK, BCh i innych grupowań, które powstały bez naszej inspiracji. Wykorzystać w tym celu fakt istnienia zbrojnej opozycji.

4. Dopilnować, aby do wszystkich akcji bojowych w pierwszej kolejności kierowano żołnierzy, którzy przed wstąpieniem do Armii Kościuszkowskiej przebywali na naszym terytorium. Doprowadzić do ich całkowitej likwidacji.

5. Przyspieszyć zjednoczenie wszystkich partii w jedną organizację i dopilnować, aby wszystkie kluczowe stanowiska obsadzone były przez ludzi zatwierdzonych przez nasze służby specjalne.

6. Doprowadzić do połączenia całego ruchu młodego w jedną organizację, a stanowiska od szczebla powiatowego wzwyż obsadzić przez ludzi zatwierdzonych przez nasze służby specjalne. Do czasu zjednoczenia zlikwidować znanych przywódców harcerstwa.

7. Spowodować i dopilnować, aby delegaci wyznaczeni na zjazdy partyjne nie zachowali mandatów na okres kadencji wybranych przez siebie władz partyjnych. W żadnym wypadku delegaci nie mogą zwoływać posiedzeń międzyzakładowych. W razie konieczności zwołania takiego posiedzenia należy wyeliminować ludzi, którzy wykazali się aktywnością w wysuwaniu koncepcji i postulatów. Na każdym następnym zjeździe wybierać nowych kandydatów /rachowo/, tylko wytypowanych przez nasze służby specjalne.

8. Należy zwrócić baczną uwagę na ludzi wyróżniających się zmysłem organizacyjnym, umiających sobie zjednać popularność. Ludzi takich należy pozyskać, a w razie odmowy nie dopuszczać do wyższych stanowisk.

9. Doprowadzić do tego, aby pracownicy na stanowiskach państwowych /z wyjątkiem służb ścisłych i pracowników przemysłu wydobywczego/ otrzymywali niskie pobory. Dotyczy to w szczególności służby zdrowia, wymiaru sprawiedliwości, oświaty i kierowników różnych szczebli.

10. Do wszystkich organów władzy i większości zakładów pracy wprowadzić ludzi współpracujących z naszymi służbami specjalnymi /bez wiedzy władz krajowych/.

11. Należy zwrócić szczególną uwagę, aby prasa krajowców nie podawała sumarycznych ilości i rodzajów towarów wysyłanych do naszego kraju. Nie można również nazwać to handlem. Należy dopilnować, aby prasa krajowa podkreślała ilość towarów wysyłanych przez nas do krajowców, ale nie wspominała, że to w ramach wymiany handlowej.

12. Wpłynąć na władze krajowców, aby nabywcy ziemi, parceli i gruntów nie otrzymywali aktów własności, a jedynie akty nadania.

13. Ukierunkować politykę w stosunku do rolnictwa indywidualnego tak, aby prowadzenie gospodarstwa stało się nieopłacalne, a wydajność jak najmniej. W następnej kolejności przystąpić do kolektywizacji wsi. W razie wystąpienia silniejszej opozycji należy zmniejszyć dostawy środków produkcji dla wsi i zwiększyć powinność wobec państwa. Jeżeli to nie pomoże, spowodować, aby rolnictwo nie dawało pełnego pokrycia potrzeb żywnościowych kraju i oprzeć wyżywienie na imporcie.

14. Spowodować, aby wszystkie zarządzenia i akty prawne, gospodarcze, organizacyjne /z wyjątkiem wojskowych/ nie były precyzyjne.

15. Spowodować, aby dla każdej sprawy powołano kilka komisji, urzędów, instytucji społecznych, ale żadne z nich nie powinno mieć prawa podejmowania ostatecznej decyzji bez konsultacji z pozostałymi. /Nie dotyczy przemysłu wydobywczego/.

16. Samorządy w zakładach pracy nie mogą mieć żadnego wpływu na kierunek działania przedsiębiorstw. Mogą się zajmować jedynie sposobem wykonywania zleconych zadań.

/cd. na str.2/

17. Związki zawodowe nie mogą mieć możliwości sprzeciwu wobec poleceń dyrekcji. Obciążyć związek inną pracą, jak organizowanie wczasów, zaopatrzenia, działalności rozrywkowej i oświaty, wywiezienia oraz rozprowadzanie atrakcyjnych towarów, potwierdzanie opinii i decyzji władz politycznych.

18. Należy spowodować, aby awansowano tylko tych pracowników i kierowników, którzy wzorowo wykonują przydzielone im zadania i nie wykazują skłonności do analizowania spraw wychodzących poza te działania.

19. Krajowcom na stanowiskach partyjnych, państwowych i gospodarczych należy stworzyć warunki do działań, które będą kompromitować ich w oczach podwładnych i zamykać im powrót do środowisk, z których pochodzą.

20. Kadry oficerskiej rekrutującej się z krajowców można powierzać odpowiednio stanowiska pod warunkiem, że są tam już nasze służby specjalne.

21. Otoczyć szczególnym nadzorem ilości amunicji do wszystkich rodzajów broni z każdego arsenału akcyjnego i ćwiczeń w ostrym strzelaniu, prowadzić swoiste rozliczenie.

22. Objąć szczególnym nadzorem wszelkie laboratoria i instytucje naukowo-badawcze.

23. Należy zwrócić szczególną uwagę na ruch racjonalizatorów i wynalazczy, rozwijać go i popierać, ale wszystkie odkrycia dokładnie rejestrować i zapisem przekazywać do centrali. Dopuszczać do realizacji tylko te wynalazki, które przydatne są w przemyśle wydobywczym, wstępnej obróbki i określone w specjalnej instrukcji. Nie mogą być realizowane te odkrycia, które mogłyby doprowadzić do wzrostu produkcji kosztem ograniczenia wydobycia surowców lub zaniechania zalecanych działań. W wypadku głośniejszych odkryć spowodować ich sprzedaż za granicę. Nie dopuszczać do publikacji zawierających wartości i opisy wynalazków.

24. Spowodować zakłócenia w punktualności /z wyjątkiem transportu określonego w instrukcji NK 552-16/.

25. Inspirować zwoływanie narad środowiskowych i problemowych, zbierać stawiane tam wnioski i propozycje, rejestrować wnioskodawców, a realizować według linii określonych w instrukcjach.

26. Spopularyzować wywiady z ludźmi pracy na aktualne tematy produkcyjne, w których zawarta jest krytyka przeszłości lub lokalnego bałaganu, ale nie doprowadzać do likwidacji przyczyn krytykowanych zjawisk.

27. Wystąpienia publiczne władz krajowców mogą zawierać akcenty narodowe i historyczne, ale nie mogą prowadzić do zjednoczenia ducha narodu.

28. Zwrócić baczność uwagę, aby w odbudowywanych i nowych większych miastach i osiedlach nie budowano ujęć wodnych niezależnych od głównej sieci wodociągowej. Stare ujęcia wodne i studnie ułeczne systematycznie likwidować.

29. Przy odbudowie i rozbudowie przemysłu dopilnować, aby ścieki przemysłowe spływały do rzek mogących stanowić rezerwy wody pitnej.

30. Mieszkania w nowych osiedlach i odbudowywanych miastach nie mogą zawierać dodatkowych pomieszczeń pozwalających na hodowlę inwentarza lub gromadzenie żywności na dłużej i w większych ilościach.

31. Spowodować, aby prywatne przedsiębiorstwa i rzemieślnicy otrzymywali surowce i urządzenia nie pozwalające na produkcję artykułów dobrej jakości, a ceny tych produktów powinny być wyższe od podobnych wytwarzanych przez państwo.

32. Doprowadzić do maksymalnej rozbudowy administracji biurowej wszystkich stopni. Można dopuszczać krytykę działalności administracyjnej, ale nie wolno pozwolić na jej zmniejszenie ani sprawną pracę.

33. Należy dopilnować wszystkich planów produkcyjnych w przemyśle wydobywczym i w działach określonych odpowiednimi instrukcjami i nie wolno dopuścić do wykonania zaopatrzenia rynku krajowego.

34. Szczegółnej obserwacji poddać Kościoły i tak ukierunkować działalność oświatowo-wychowawczą, aby wzbudzić powszechny wstręt do tej instytucji. Objąć baczność i kontrolą kościelne drukarnie i biblioteki, archiwa, kazania, kołodo-

wania, treści nauk religijnych oraz obrzędy pogrzebowe.

35. W szkolnictwie podstawowym, zawodowym, a w szczególności w szkołach średnich i wyższych doprowadzić do usunięcia nauczycieli cieszących się powszechnym autorytetem i uznaniem. Na ich miejsce wprowadzić ludzi mianowanych. Doprowadzić do zerwania korelacji między przedmiotami, do ograniczenia wydawania materiałów źródłowych, do usunięcia ze szkół średnich łaciny, greki, filozofii ogólnej, logiki i genetyki. W historii nie można podawać, co który władca chciał zrobić lub zrobić dla kraju, trzeba natomiast ukazywać tyranię królów oraz walki uciemiężonego ludu. W szkolnictwie zawodowym doprowadzić do wąskich specjalizacji.

36. Inspirować organizowanie imprez państwowych związanych z walką krajowców z zaborcami /z wyjątkiem zaboru rosyjskiego/, szczególnie z Niemcami i walki o socjalizm.

37. W publikacjach krajowych nie dopuszczać o pracownikach traktujących o krajowcach przebywających w naszym państwie do rewolucji i w czasie II wojny światowej.

38. W razie powstania organizacji popierającej sojusz z naszym państwem, ale zmierzającej do kontroli działalności gospodarczej oficjalnych władz kraju, należy natychmiast podjąć działalność /niezależnie od władz kraju/, obciążając te organizacje tendencjami nacjonalistycznymi i szowinistycznymi. Formy działalności: burzenie naszych pomników i cmentarzy, publikowanie ulotek wyszydzających nasz naród, naszą kulturę, sens zawartych układów. Do prac propagandowych angażować krajowców i wykorzystywać istniejącą niechęć do nas.

39. Zadać o budowę i rozbudowę mostów, dróg i licznych połączeń, aby w razie konieczności interwencji wojskowej można było szybko i z każdej strony dotrzeć do punktu oporu lub koncentracji sił opozycji.

40. Pilnować, aby aresztować przeciwników politycznych. Rozpracować przeciwników z autorytetem wśród krajowców. Likwidować w drodze tzw. zajęć sytuacyjnych przypadkowych, zanim staną się głośniejszymi, lub aresztować ich wcześniej za wykroczenia kryminalne.

41. Nie dopuszczać do rehabilitacji osób skazanych w procesach politycznych. W razie konieczności rehabilitacji można ją przeprowadzić tylko pod warunkiem, że sprawa będzie uznana za pomyłkę sądową, bez wszczynania dochodzenia i stawiania przed sądem winnych pomyłki /sędziów, świadków, oskarżycieli, informatorów/.

42. Nie wolno stawiać przed sądem ludzi na stanowiskach kierowniczych obsadzonych przez partię, którzy swą działalnością spowodowali straty lub wywołali niezadowolone podwładnych. W sytuacjach drastycznych należy ich odwołać ze stanowiska i przenieść do innych miejscowości na stanowiska równorzędne lub wyższe. W skrajnych sytuacjach ulokować na stanowiskach niekierowniczych i traktować jako rezerwę kadrową do późniejszej wymiany.

43. Ogłaszać publicznie procesy ludzi ze stanowisk kierowniczych /wojsko, minister, główne zarządy, szkolnictwo/ oskarżonych o działalność przeciw ludowi, przeciwko socjalizmowi, przeciwko industrializacji. Będzie to mobilizować czujność mas pracujących.

44. Dbać o wymianę ludzi na stanowiskach robocznych przez dopuszczanie do tych funkcji ludzi z awansów, mających najniższe kwalifikacje.

45. Spowodować napływ do szkół wyższych ludzi pochodzących z najniższych grup społecznych, którzy nie wykazują zainteresowań zawodowych, a tylko chęć zdobycia dyplomu.

Z WIZYTĄ U NAS

W dniu 14 grudnia ubiegłego roku Instytut "Solidarność" gościła odwiedzających Polskę przedstawicieli amerykańskiej centrali związkowej AELCIO, pp. Jamesa Bakera i Jean Luc Decoina. Goście, których interesowały głównie sprawy socjalne, ale również kondycja naszej instytutowej nauki, rozmawiali z członkami Komisji Zakładowej IUNG, w tym z jej przewodniczącą Wandą Pać. Przybyli z Paryża związkowcy, bo tam mieści się europejska ekspozytura tej centrali, wykazali wiele zrozumienia dla naszych lokalnych spraw, cierpliwie notując szczegóły dotyczące składu osobowego w Instytucie, liczebności organizacji związkowych, a przede wszystkim lichego stanu finansów i kiepskich perspektyw na przyszłość. W swych odpowiedziach na sugestie pomocy nie tylko moralnej, jakie padały ze strony solidarnościowej, zagraniczni goście nie pozostawili żadnych wątpliwości co do tego, że nie możemy liczyć na nic więcej niż serdeczny doping.

Po tej miłej wymianie polsko-francuskich zdań tłumaczonych zresztą przez panią z Lublina, a toczoną przy kawie i ciasteczkach, goście pożegnali się, życząc nam wszystkiego najlepszego.

A. Berbeć

Z PRAC KOMISJI POROZUMIE- WAWCZEJ „S” JBR REGIONU

UWAGI DOTYCZĄCE UREGULOWAŃ USTAWOWYCH W OBSZARZE NAUKI

Pragniemy wyrazić ubolewanie, że okazało się niemożliwym opracowanie jednej ustawy o nauce. Uważamy, że utrzymująca się tendencja podziału nauki jest wynikiem partykularnego podejścia niektórych wpływowych środowisk naukowych w celu zapewnienia sobie szczególnej pozycji.

Niezadowolenie nasze wywołuje również fakt, że nie dyskutuje się jednocześnie wszystkich projektów ustaw, co pozwoliłoby na ujednolicenie wielu spraw w całym obszarze nauki, jeśli przyjmujemy założenie, że wszystkie jej pionierzy będą traktowane jednakowo. Ujednolicenie pragmatyki pracownicz w zakresie możliwości uzyskiwania stopni naukowych i tytułu naukowego we wszystkich pionierach nauki pozwoliłoby na przepływ kadr między nimi, co byłoby korzyścią dla wszystkich środowisk.

Przechodząc do szczegółowych uwag do przedłożonego projektu Ustawy o Szkolnictwie Wyższym, pragniemy zwrócić uwagę na zapis art. 7, w którym stwierdza się, że Uczelnie stanowią najwyższe ogniwo systemu edukacji narodowej, a jednocześnie pierwszym ich zadaniem w zapisie projektu jest organizacja i prowadzenie badań naukowych, natomiast dydaktyka, która jest podstawowym obowiązkiem, została umieszczona dopiero na trzecim miejscu.

Brak ustawy o instytutach naukowych utrudnia ustosunkowanie się do pozostałych zadań wyższych Uczelni /np. prowadzenia studiów podyplomowych i wiodącej funkcji w zakresie badań naukowych/.

Nie wypowiadamy się odnośnie bardzo szczegółowych uregulowań prawnych w zakresie funkcjonowania i organizacji Uczelni, ale pragniemy wyrazić opinię odnośnie rozdziału 2 - Nauczyciele akademicki, w części traktującej o rozlicznych przywilejach pracowników naukowych. Uważamy, że środowiska naukowe w pierwszej kolejności winny wykazać zrozumienie dla ducha zachodzących w kraju przemian i zrezygnować z wszelkich uprawnień szczególnych. Przywileje zawarte w Karcie nauczyciela są takimi samymi bulwersującymi przywilejami jak w innych branżach gospodarki narodowej.

Uwagi do projektu Ustawy o tytule naukowym i stopniach naukowych

Szczególne zastrzeżenia budzi art. 17, w myśl którego uprawnienia do przeprowadzania przewodów habilitacyjnych posiadają tylko rady wydziału w szkołach wyższych oraz rady naukowe w instytutach badań podstawowych.

Zapis ten pozbawia tych uprawnień rady naukowe wielu dużych instytutów o uznanym dorobku podlegających różnym resortom /Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej, Zdrowia i Opieki Społecznej, jak i Przemysłu/. Uważamy, że uprawnienia te powinny być przyznawane tym instytutom naukowym, w których zatrudniona kadra spełnia wymogi merytoryczne do przeprowadzania przewodów habilitacyjnych.

W dyskusji uczestniczyli przedstawiciele:

- Instytutu Uprawy Nawożenia i Gleboznawstwa w Puławach
- Instytutu Weterynarii w Puławach
- Instytutu Sadownictwa - Oddział Pszczelnictwa w Puławach
- Instytutu Nawozów Sztucznych w Puławach
- Instytutu Medycyny Wsi w Lublinie

Przewodniczący Komisji Porozumiewawczej NSZZ "S" j.b.r. Region Środkowo-Wschodni
dr Irena Duer

Puławy, 1990, 01.19.

Zdecydowana większość prac i opracowań różnych tematów badawczych IUNG jako instytutu resortowego powinna znaleźć zastosowanie bezpośrednio w produkcji rolnej. Pomiędzy placówkami naukowymi a wsią powinna zaistnieć mocna, konkretna więź, gdy inaczej żadna z wymienionych stron nie uzyska właściwych efektów. W obecnie dokonywujących się zmianach jest więc szansa na dościslenie w tym względzie do normalnego stanu. Rolnictwo jako główna gałąź naszej gospodarki narodowej nie może być dłużej traktowane po macoszemu. Do czego może to prowadzić, widzimy po obecnym stanie polskiego rolnictwa.

Pracując wcześniej jako specjalista terenowy, miałem możliwość przekonać się, jak mało, jak niewiele z dorobku nauki rolniczej trafia na wieś. Trzeba jednak zdać sobie sprawę z tego, że decyzje określające na jakiś czas koniunktury poszczególnych działów produkcji rolnej oraz te, które kształtowały takie a nie inne warunki życia na wsi, często były podejmowane z pominięciem realiów naszego rolnictwa. Niektóre koncepcje zwiększenia produkcji rolnej, być może nawet i słuszne, w takich warunkach przerastają po prostu możliwości ich realizacji. Przykładem może być tu powszechne stosowanie kompleksowej technologii produkcji zbóż. Zastosowana w praktyce powyższa technologia zapewnia pewną wyżkę plonu w stosunku do metody tradycyjnej, jednak pod warunkiem, że zastosowane zostaną poprawnie wszystkie zalecane instrukcją zabiegi. O osiągniętym wyniku decyduje tu prawo minimum.

Jak zatem ma się to wszystko do rzeczywistości? Otóż wielu rolników mimo dobrych chęci nie jest w stanie sprostać stawianym wymaganiom. Większość użytkowanych przez nich gruntów ornych nie wchodziła od dawna wapna nawozowego, co stawia pod znakiem zapytania efektywność stosowanych nawozów mineralnych. Często, pomimo wysokich cen, środki ochrony roślin są wprost nieosiągalne, a rośliny pozostawiane są na pastwę chorób. Czy w takiej sytuacji możemy osiągnąć plony na miarę naszych możliwości i potrzeb, skoro w niezbyt dużej odległości od Puław, często w oddaleniu od głównych szlaków komunikacyjnych, żyją ludzie mieszkający na wsiach - koloniach, dla których zatrzymał się czas?

Oczywiście, ogólna sytuacja w rolnictwie jest odzwierciedleniem kryzysowej sytuacji kraju, ale pora jednak podjąć jakieś radykalne kroki. W takich wsiach ciągle zmniejsza się procent gospodarstw prowadzonych przez młodych rolników, przybywa natomiast ludzi starszych, którzy rzadko podejmują jakieś ryzyko czy inicjatywę wprowadzenia innowacji.

/cd. na str. 4/

W sytuacji spadku parytetu dochodów ludności rolniczej w stosunku do dochodów ludności pracującej poza rolnictwem wypracowanie odpowiedniej wielkości dochodu osobistego wymaga znacznego wydłużenia dnia pracy, trwającego często ponad 12 godzin.

Oczywiście, pośrednią tego przyczyną są zaniechania w mechanizacji gospodarstw, ich zła struktura agrarna oraz prowadzenie wielu kierunków produkcji, często przy tym nieopłacalnych. Ci rolnicy, którzy chcą utrzymać odpowiedni poziom akumulacji, muszą ograniczyć własną konsumpcję. Z reguły więc prowadzi to do obniżenia standardu żyłowego. Przy tym dochodzi do tego ograniczona możliwość korzystania ze zdobyczy cywilizacyjnych. Kulturę rolnik musi sobie tworzyć sam, często ograniczając się, niestety, do przysłowiowego wystawiania pod sklepem monopolowym. Jednak w naszym świecie to nie zmienia otaczającej rzeczywistości. Pogłębia się tylko dalej stan zawieszenia, apatii i obojętności. Obojętności na to wszystko, co jest wyjątkowo niekorzystne.

Samó piękno krajobrazu i otaczającej przyrody jest dla rolnika nie w pełni wystarczającą rekompensatą, ale może właśnie dlatego takie miejsca upodobał sobie czas i postanowił się zatrzymać.

Listopad 1989

Jerzy Kopiński

monitor

NSZZ
KOMISJI ZAKŁADOWEJ **Solidarność** w IUNG

OŚWIADCZENIE

Komisji Zakładowej NSZZ "Solidarność" w IUNG

Po okresie podziemnej działalności związku "Solidarność" pozostało do dziś wiele spraw bolesnych i krzywd doznanych przez ludzi, którzy Związek budowali i swoją pracą, a często wręcz poświęceniem zapewnił przetrwanie "Solidarności". To właśnie oni byli w tym pokoleniu fundamentem odradzającej się dziś niepodległości Polski.

Wielu z nich poza represjami karnymi zostało objętych falą powszechnie stosowanego przez ZPR i SB szkalowania i opłuwania. Wielu również w atmosferze powszechnej podejrzliwości doświadczyło gorczy oskarżeń we własnych szeregach bądź ze strony do dziś nie rozpoznanych osób i instytucji.

Taka właśnie, bolesna również dla nas, historia dotyczy dr. Stanisława Głazewskiego, naszego kolegi i współtwórcy "Solidarności" w IUNG. Swego czasu wiele osób w Puławach otrzymywało pocztą karteczki sygnowane nazwą naszego Związku, a nawiązujące do nieokazywania zaufania St. Głazewskiemu. Nie było wówczas sposobu, aby tę sprawę przeciąć. Oficjalne i publiczne zaprzeczenie tym insynuacjom w warunkach konspiracji nie było możliwe. Dzisiaj jednak jest już to - jako moralny obowiązek - do zrealizowania, i chcielibyśmy to właśnie uczynić.

W związku z tym oświadczamy:

Dr Stanisław Głazewski zawsze był w "Solidarności" osobą godną zaufania. To właśnie On w najtrudniejszych dniach prowadził podziemną drukarnię, zapewniając Puławom "Tygodnik Wojenny", a później "Tygodnik Mazowski", których obieg podtrzymywał nie tylko ducha, ale i struktury Związku. W tych czasach St. Głazewski nie tylko oddawał Związkowi swoje siły, ale również ryzykował własnym losem.

Do dziś nie wiemy, kto i dlaczego podszywał się pod "Solidarność" usiłował dyskredytować naszego kolegę. Chcemy jednak zapewnić i Jego samego, i wszystkich zainteresowanych, że był On i wciąż jest dla nas osobą godną nie tylko zaufania, ale i szacunku. A Jego zasługi trudno przecenić.

31.I.1990 r.

KZ NSZZ "Solidarność" w IUNG

POMOC DLA RUMUNII

Dnia 3.I.1990 r. przedstawiciele Komisji Zakł. NSZZ "S" IUNG dokonali wpłaty na Fundusz Pomocy dla Rumunii w kwocie 573 000 zł. Wszystkim Pracownikom, którzy tę akcję wsparli, serdecznie dziękujemy.

3.I.1990r.

KZ NSZZ "S" w IUNG

SPRAWOZDANIE FINANSOWE 1989

NSZZ "S" w IUNG liczy 430 osób /stan na dzień 31 XII 89/, w tym 392 czynnych zawodowo pracowników IUNG, 8 pracowników CBR, 30 emerytów i rencistów.

Składki ogółem do 31.XII 1989: 3 437 778

Rozliczenie z Regionem

Składki	3 385 008*	
Należne 25%		846 252
Odprowadzono		622 555
Saldo na dobro Regionu		223 697

* - do obliczeń nie przyjęto składek emerytów i rencistów

Wydatki statutowe

Z tytułu urodzenia dziecka /7/	181 000
Z tytułu zgonu członka Związku /1/	30 000
Z tytułu zgonu członka rodziny /16/	275 000
	486 000

Koszty działalności

Zakup książek do biblioteki	127 430
Koszty delegacji	47 498
Znizce i wiązanki okolicznościowe	6 800
Opłaty pocztowe	946
Koszty kolportażu	3 586
	186 261

Należności

Zaliczka na zakup książek	30 000

Zobowiązania

Zarząd Regionu - koszty delegacji	43 538
Zarząd Regionu - składki za 1989 r.	223 697
	267 235

Fundusz statutowy

Stan początkowy po legalizacji "S"	183 822
Zwiększenie z tytułu składek	3 437 778
Zmniejszenie z tyt. kosztów	186 261
Zmniejszenie z tyt. wydatków	486 000
Zmniejszenie - przek.do Reg.	846 252
	2 103 087

Stan funduszu		2 103 087

Bilans na 31.XII 1989

	Majątek	Zobowiązania
Stan kasy	175 009	x
Należn. w IUNG	2 165 313	x
Należn. i zobow. inne	30 000	267 235
Wartość zbiorów bibliot.	127 430	x
Fundusz umorzeniowy zbiorów	x	127 430
Fundusz statutowy	x	2 103 087
Ogółem	2 497 752	2 497 752

PRZESZŁOŚĆ - PRZYSZŁOŚCI

Informator NSZZ **Solidarność** IUNG

REDAGUJE ZESPÓŁ

Adres redakcji: 24-100 Puławy, ul. Czarotoryskich 8,
IUNG Telefon 34-21 wewn.250 Telex 642410

Druk: IUNG Puławy, zam. 26/F/90, nakł. 200, form. A4

DO UŻYTKU WEWNĄTRZ ZWIĄZKOWEGO